Τ' ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δραχμὰς 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησις των παρὰ τῶν Ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητούς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτόν τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε, εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἱασδήποτε τιμῆς.

Ἄλκην Ἰων...., Ἐνταῦθα. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς παρεξηγῆτε. Τὸ ἴδιο θὰ κάνατε καὶ σεῖς στὴ θέσι μας. Χίλιες φορὲς ὄχι τώρα μᾶς ἔχουν σερβίρει ἀντιγραφές. Ἔπειτα, τὰ σημερινὰ σας ποιήματα δὲν εἶνε ἐπιτυχῆ. Εἶνε πολὺ - πολὺ ἀτεχνα. Καὶ συνεπῶς εἶνε δικαία ἡ ἀπορία μας : Πῶς δηλαδὴ ὁ ἴδιος ποιητὴς γράφει δύο εἴδων ποιήματα ; Ἕνα τέλειο καὶ ἀμεμπτο κι' ὅλα τὰ ἄλλα ἀτεχνα καὶ κοινά ; Δὲν θ' ἀπορούσατε καὶ σεῖς, πρὸ παρομοίας περιπτώσεως ; Σᾶς ρωτοῦμε. Πάντως, ἡ σελίδες μας εἶνε ἀνοιχτὲς γιὰ τοὺς ἀναγνώστας μας. Στεῖλτε κάτι καλύτερο καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Νὰ τώρα τὸ τρίτο τετράστιχο τοῦ ποιήματός σας «Ἔλα—Ἔλα» :

Ἔλα νὰ δῆς τὴ θάλασσα ν' ἀφρίζῃ,
καὶ πῶς ὁ ἀφρὸς τὴ βάρκα θὰ φιλῆ.
Ἔλα νὰ δῆς, γλυκὰ θὰ καθρεφτίζει
τὴν πρύμνη μας τὸ κάθε μας φιλί...

Οἱ δυὸ τελευταῖοι στίχοι τί θέλουν νὰ ποῦν ; Ἡ πρύμνη τῆς βάρκας θὰ καθρεφτίζεται σὲ κάθε φιλί ;... Δηλαδή ;... Βλέπετε λοιπὸν πῶς ἔχουμε δίκηο νὰ ἀμφιβάλουμε καὶ νὰ «ψιλοκοσκινίζουμε» τὸ καθετί ; Ἂν μᾶς ἀδικήσετε καὶ στὴν περίπτωσι αὐτή, θὰ πῆ πῶς εἴσασε ἄδικος καὶ παράλογος, ἐνῶ ἡμεῖς σᾶς κρίνουμε καὶ σᾶς συμβουλεύουμε σὰν φίλοι, βασιζόμενοι στὴν πεῖρα μας. — Μ. Μπασδέκην, Προσωτσάνη (Δράμας). Δὲν ἀγοράζουμε σύγχρονα περιοδικά. Οὔτε δωρεὰν δὲν τὰ δεχόμεθα, γιατί μᾶς εἶνε ἐντελῶς ἄχρηστα. — Ε. Λούβαρη, Θεσσαλονίκην. Τὸ ποίημά σας μὲ τὸν τίτλο «Τώρα ποὺ Χωριζόμαστε», ὄχι δημοσιεύσιμο, μιὰ ἀρκετὰ καλό, πολὺ - πολὺ καλὸ μάλιστα γιὰ τὴν δωδεκαετῆ ἡλικίαν σας. Εἶνε δικό σας ὅμως, δεσποινίς ; Εἶνε τὸ πρῶτο σας, ὅπως λέτε, ποίημα ; Ἂν ναί, σᾶς τὸ λέμε ρητῶς, ὅτι θὰ γράψετε μιὰ μέρα πολὺ καλοὺς στίχους. — Δυσανάγνωστην Ὑπογραφήν, Αἰτωλικόν. Δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε γιατί βάζετε μιὰ τζίφρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιστολή σας, ἀντὶ ὑπογραφῆς ! Πῶς νὰ καταλάβουμε τί λέει τὸ ὀρνιθοσκάλισμα αὐτό ; Ἔχετε καὶ σεῖς τὸ ἀπαίσιο ἐλάττωμα πολλῶν Νεοελλήνων, ποὺ ὑπογράφουν...διὰ τῶν ποδῶν ! Σᾶς συμβουλεύουμε φιλικὰ νὰ ὑπογράφετε καθαρὰ τὶς ἐπιστολές σας. Εἶνε ζήτημα τάκτ, ἀγαπητὲ κύριε. Οἱ στίχοι σας ὄχι καλοί. Διαβάσατε, μᾶς γράφετε, Ἕλληνας ποιητὰς καὶ μπήκατε στὸ νόημα τῆς ποιήσεως. Δυστυχῶς δὲν κατατοπίζεται κανεὶς τόσο εὔκολα κι' οὔτε ζήτημα κατατοπίσεως εἶνε ἡ ποίησις. Δὲν γίνεται, δηλαδή, κανεὶς ποιητὴς ἀπὸ τὴ μιὰ ὥρα στὴν ἄλλη. Ἴδοὺ, παραδείγματος χάριν, ἕνα ἐκ τῶν ποιημάτων σας :

ΠΑΘΗΜΑ

Ἕνα βράδυ ὀνειρεμένο
καὶ μαγεμένο,
λουλουδάκια σοῦχα στείλει,
καὶ μοῦ πῆρες μ' ἕνα βλέμμα
ποὺ ἦταν ψέμμα
τὸ φιλὶ ποὺ σοῦχα στείλει.
Κι' ἀπὸ τότε ξεγελασμένος,
μετανοιωμένος,
ποὺ μοῦ πῆρες τὴν καρδιά μου,
τραγουδάω ὅπου κι' ἂν πάω
ὅταν μεθάω
τὸ σαράκι τῆς καρδιᾶς μου.
Μὰ στὸν πόνο μου τὸν μεγάλο
ὅ,τι κι' ἂν κάμω,
δὲν μπορῶ νὰ σὲ ξεχάσω,
καὶ μὲ πόνο βαλαντωμένος
κι' ἀρρωστημένος τραγουδῶ
γιὰ νὰ ξεσκάσω.

Εἶνε κι' αὐτὸ ἐντελῶς ἀτεχνο. Πάψτε λοιπὸν νὰ γράφετε στίχους κι' ἀρχίστε νὰ διαβάζετε. Ἂν τὰ δελτία τοῦ Λαχείου παρεδόθησαν στὸ Ἐμπόριο μας, θὰ ἔπῆρε ἡ ἀδελφή σας τὸ λαχνό της. Θὰ σᾶς γράψαμε ἀκριβέστερον γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἂν ὑπογράφατε καθαρὰ καὶ ξέραμε τὸ ὄνομά σας. Ἐνομίσατε ἴσως πῶς θυμόμαστε τὸ ὄνομά σας ἀπὸ τὴν προηγουμενη συνεργασία ποὺ στείλατε. Ἀλλὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ συγκρατοῦμε στὴ μνήμη μας τὰ ὀνόματα τῶν συνεργατῶν μας. — Μ-ε-θ-ο-δ. Ἔλ..., Θεσσαλονίκην. Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας, καὶ μάλιστα ἐμμέτρως :

ε' Ἀγαπημένο μου «Μπουκέτο», σοῦ ζητῶ
γιὰ τὴν ἐνόχλησι συγνώμην.
Ἡ κρίσι σου μ' ἀγωνία καρτερῶ,
γιὰ τοὺς στίχους μου τὴν γνώμην.
Δὲν ξεύρω, δυστυχῶς, γράμματα πολλά,
γι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ
νὰ μοῦ γράψῃς ὀρθὰ - κοφτά,
νὰ μὴ γελοιοποιηθῶ.
Μπορῶ νὰ συνεχίσω
κι' ἄλλους στίχους νὰ ποιήσω ;»

Δυστυχῶς, ἀγαπητὲ φίλε, δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ἐνθαρρύνουμε. Οἱ στίχοι σας δὲν εἶνε καλοί. Νὰ μὴν «ποιήσετε» συνεπῶς ἄλλους. Διαβάστε, λοιπόν, πολύ, πρὸς τὸ παρόν, κι' ἀργότερα ξαναδοκιμάζετε. Ἴδοὺ τὸ ποίημά σας :

Η ΘΛΗΜΕΝΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ

Ἄκουσε πάλι πῶς μιλᾶ
γιὰ σένα ἡ καρδιά μου.
Ἂν καὶ εἶσαι τόσο μακρυὰ
δὲν σὲ ξεχνῶ γλυκειά μου.
Μὰ δὲν μιλᾶ μ' ἀθωότητα
ὅπως πάντα καὶ μὲ χάρι.
Ὅλη της τὴν φαιδρότητα
ἐσὺ τὴν ἔχεις πάρει.
Ἄκουσε μίλημα πικρό,
ποὺ λέει καλή μου φίλη
σὰν νὰ θρηνῇ τὸ χωρισμὸ
μὲ τὰ πονεμένα της τὰ χείλη.
Κάτι τῆς ἔλειψε «ἀγνό»,
κάτι ποὺ λαχταροῦσε.
Ἕνα σου φιλὶ ἐρωτικὸ
μόνον αὐτὸ ποθοῦσε.
Μὰ τώρα ποὺ φυγες μακρυὰ
γιὰ πάντα ἀπὸ μένα,
λυτήσου τὴν καρδιά μου μιὰ στα-
(λιὰ
ποὺ κλαψε πικρὰ γιὰ σένα.
Στείλλε της πάλι μὲ χαρὰ
γράμμα γιὰ νὰ μάθη
νέα γιὰ κείνην π' ἀγαπᾶ
γράψε της μὴν πάθη...

Τὸ ποίημά σας αὐτὸ δὲν ἔχει μόνον πενιχρὲς ἰδέες, ἀλλὰ καὶ ἀτεχνον εἶνε. Πάψτε λοιπὸν νὰ στιχουργῆτε. Αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ φρόνιμο. — Ἀστέφ, Ἐνταῦθα. Τὸ πεζοτράγουδό σας πολὺ κοινό. Τοῦ λείπει ἡ ποίησις καὶ καταντᾶ προσωπική ἐρωτική ὑπόθεσις. — Μαρ. Γεωργ., Πάτρας. Σοβαρῶς, κυρία, θέλετε νὰ δημοσιεύσουμε τὴν ἱστορία ποὺ στέλνετε, τὴν «Ἱστορία τῆς Ζωῆς σας», ὅπως τὴν τιτλοφορεῖτε ; Ἀλλά, κυρία, ἡ ἱστορία αὐτή, μὲ τὴν ὡμή της εἰλικρίνεια, θὰ σᾶς βλάψη δημοσιευομένη, καὶ μάλιστα μὲ τὸ ὄνομά σας φαρδεῖα - πλατεῖα ἀπὸ κάτω. Ἀποροῦμεν συνεπῶς γιὰ τὴν ἐπιμονή σας. Κάθε γυναῖκα, καὶ μάλιστα μιὰ ὡραία καὶ νεαρὰ χήρα, ὡς σεῖς, ἔχει τὰς αἰσθηματικάς της ὑποθέσεις. Ἀλλὰ τὶς κρατεῖ γιὰ τὸν ἑαυτό της, μακρυὰ ἀπὸ τὴν νοσηρὴ περιέργεια τοῦ κόσμου. Σεῖς ἐπιμένετε νὰ δώσετε τὰ μυστικὰ τῆς καρδιᾶς σας, ἀλλὰ καὶ τοῦ κοιτῶνος σας, εἰς τὴν δημοσιότητα. Ὄχι, κυρία, δὲν θὰ δημοσιεύσουμε τὴν ἱστορία σας, ἂν καὶ εἶνε ἀρκετὰ καλὰ γραμμένη. Δὲν θὰ τὴν δημοσιεύσουμε καὶ χάριν δμῶν καὶ χάριν ἐκείνων ποὺ διαβάζουν τὸ «Μπουκέτο», ποὺ τὸ μπάζουν στὸ σπίτι τους, στὴν οἰκογένειά τους καὶ δὲν θέλουν νὰ βρίσκωνται πρὸ τέτοιου εἴδους ἀπροόπτων. Εἴμαστε οἰκογενειακὸ περιοδικὸ καὶ σεβόμεθα τοὺς ἀναγνώστας μας. Ἀλλὰ καὶ σεῖς, κυρία, θὰ μᾶς εὐγνωμονεῖτε μιὰ μέρα, γιατί ἐπρολάβαμε μιὰ ἀπερισκεψία σας. Ἐκτὸς ἂν ἡ Ἱστορία αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ Ἱστορία τῆς ζωῆς σας. Ἔτσι ὅμως ποῦνει γραμμένη καὶ τιτλοφορημένη, αὐτὸ δείχνει. Καὶ συνεπῶς τὴν βάζουμε κατὰ μέρος, μὲ τὴν συνείδησι ἥσυχη καὶ ὡς ἄνθρωποι καὶ, ὡς δημοσιογράφοι. — Σ. Φραγκόπουλον, Ἐνταῦθα. Ἡ μετάφρασίς σας τοῦ τραγουδιοῦ τῆς «Σερενάτας τοῦ Σοῦμπερτ» θὰ δημοσιευθῆ.—Ε. Παπαναστασάτον, Κεφαλληνίαν. Τὰ γνωμικὰ σας «Γιὰ τὴν Γυναῖκα καὶ γιὰ τὸν Ἔρωτα», πάρα πολὺ κοινά. Αὐτὰ ποὺ δημοσιεύουμε εἶνε γνωμικὰ μεγάλων ἀνδρῶν, μὲ κλασσικὴ ἁπλότητα, ποὺ τοὺς δίνει δλη τους τὴν ἀξία. Ἐπίσης τὰ ποιηματά σας δεν εἶνε ἐπιτυχῆ.

Ἡ ἐπιτυχία...

...ποὺ ἐπιθυμεῖτε, εὑρίσκεται «εἰς τὴν τσάνταν σας», ἐὰν ἔχετε πάντοτε μαζύ σας ὀλίγην ἐκ τῆς θαυμασίας πούδρας FORVIL, ἀρωματισμένην μὲ τὸ μαγευτικὸ ἄρωμα 5 Fleurs.

Ἡ πούδρα FORVIL κρατᾶ πραγματικῶς περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην καὶ ἀναζωογονεῖ καὶ τὸ πλέον εὐαίσθητον δέρμα.

Προτιμᾶται ἀπὸ ὅλον τὸν καλὸν κόσμον.

Εἶνε προϊὸν πολυετῶν μελετῶν τοῦ ἐργοστασίου Parfums FORVIL, Champs - Elysées, 120 Paris.

Γεν. Ἀντ. διὰ τὴν Ἑλλάδα ΑΛΕΞ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ
Αἰόλου 31. — Τηλέφωνον 25 - 202.